

Fischer. Jeg deler ganske den Opfattelse, der har gjort sig gjældende hos Regjeringen med Hensyn til Udfælgningen af at faae en Lov i den Retning, som det foreliggende Lovforslag gaaer ud paa, da den Paragraph af Grundloven, til hvilken man hidtil udelukkende har været henviist, efter mit Skjøn ikke er klar og ialfald har givet Anledning til forskjellige Tydninger. I det Hele skal jeg ikke indvende Noget mod de Bestemmelser, som Lovudkastet indeholder, men vil alene gjøre opmærksom paa, at det dog vil være hensigtsmæssigt at foretage en Ændring i Lovudkastets § 2 første Stykke, for vet at tydeliggjøre, hvad jeg antager har været Regjeringens Mening, med Ordene i denne Paragraph. Der staar nemlig i § 2 første Stykke: „I Tilfælde af Kongens Bortreise eller Sygdom overtager Thronfølgeren Regjeringens Førelse, hvis han er myndig og tilstede,“ og i Motiverne hedder det nærmere herom, at „i alle Tilfælde, hvor Thronfølgeren er myndig og tilstede, indtræder han som selvstreven Regent.“ Den Mening, af disse Ord, som ligger nærmest for, er aabenbart den, at ved Kongens Bortreise eller Sygdom er Thronfølgeren uden nogen mellemtrædende Act fra Kongens Side, at betragte som Regent; men ligesom dette vil støde paa praktiske Banstikigheder — allerede Afgjørelsen af det Spørgsmaal, hvad der er Sygdom, vil være en saadan praktisk Banstikighed —, saaledes troer jeg heller ikke, at man, naar man opmærksomt gennemlæser § 3, kan være i Tvivl om, at det ikke har været Regjeringens Mening, at Thronfølgeren uden videre skulde anses som Regent, fordi Kongen var bortreist eller var bleven syg, men at der derimod maa kræves en Act fra Kongens Side, hvorved Thronfølgeren bliver Regent. Men har jeg ikke taget fejl i, at dette har været Regjeringens Mening, saa vil man vistnok ogsaa dele min Anskuelse om, at det er ønskeligt, at der foretages en Ændring i det af mig oplæste Stykke og at navnlig Ordet „overtager“ erstattes med

et andet Udtryk. For nærmere at betegne min Tanke, skal jeg tillade mig at sige, hvorledes jeg omtrent har tænkt mig Afnittet affattet; saaledes nemlig: „I Tilfælde af Kongens Bortreise eller Sygdom overdrager Kongen Regjeringens Førelse til Thronfølgeren, hvis han er myndig og tilstede.“

Mellemann; Jeg vilde ogsaa tillade mig at henlede Thingets Opmærksomhed paa et Par Punkter i dette Lovforslag, Punkter, som navnlig have tildraget sig min Opmærksomhed ved en Sammenligning af dette Lovforslags Bestemmelser med 5te Junigrundloven. En Paragraph, som forekommer mig at indeholde en i og for sig temmelig betænkelig Regel, er § 4. Der staar i den: „Er der Anledning til at frygte for, at Thronfølgeren ved Kongens Død vil være umyndig, træffer Kongen Bestemmelse om Regjeringens Førelse ved en Regent eller et Regentskab.“ Det fremgaaer altsaa af denne Bestemmelse, at Kongen i det Tilfælde, som Paragraphen omtaler, selv, uden at han behøver Rigsdagens Samtykke, kan bestikke en Regent eller anordne et Regentskab. I saa Henseende indeholder Lovforslaget Noget, der er forskjelligt fra, hvad der findes i Junigrundloven, thi i denne lyder den tilsvarende Bestemmelse saaledes: „Er der Anledning til at frygte for, at Thronfølgeren ved Kongens Død vil være umyndig eller af anden Grund ude af Stand til selv at regjere, bestemmes ved Lov et Rigsforstanderskab.“ Efter 5te Junigrundloven skal der altsaa i dette Tilfælde en Lov til. Det forekommer mig, idetmindste ved denne min første Betragtning af Sagen, at der er Noget, som taler for at bibeholde denne Bestemmelse fra 5te Junigrundloven. Jeg finder det ganske i sin Orden, at den regjerende Konge, naar han paa Grund af Sygdom eller Bortreise er ude af Stand til en kort Tid selv at føre Regjeringen, uden videre selv kan bestemme, hvem der i hans Sted og paa hans Vegne midlertidig skal føre Regjeringen; men